Romulus Lucian - Calatorie spre inima

Motto:
"Am uitat ca te iubesc, am uitat cum sa iubesc caci sufletul încet se stinge"

Orasul magiei

Regele magiei plecase. Regit astepta ca acesta sa iasa din pestera apoi intra. Vroia sa o vada pe Aniri. Pasea grabit prin ceata care stapânea pestera. Stia ca acolo undeva se afla si Aniri. Regit era un baiat care facea orice daca vroia. Nimic nu-i putea sta în cale, în calea fericirii lui alaturi de cea pe care o iubea. Se îndragostise de fata celui mai mare vrajitor din regat, lucru care era interzis de legea magiei. Aniri ar fi trebuit sa se marite cu un alt vrajitor dar ea îl preferase pe el. Poate ca undeva acolo în sufletul ei nu vroia sa continue traditia. Vroia o viata normala. O viata doar a ei fara sa îndeplineasca ordinele unui rege. Vroia sa fie fericita.

Regit ajunse în marea sala rotunda cioplita în piatra. Lânga vasul de sticla care era în centru, statea Aniri. Regit se apropie încet încercând sa o surprinda dar aceasta îi simti prezenta.

- Ai venit? întreba Aniri privindu-l fericita. Îi zâmbi. Nu poti sta mult pentru ca tatal meu trebuie sa se întoarca.

- Vroiam sa te vad, raspunse Regit luând-o în brate. Sti ce greu trec zilele si noptile în care nu te vad?

- Dar aseara m-ai vazut.

- Nu te-am vazut în schimb te-am visat.

- Si cine crezi ca a avut grija sa visezi? întreba Aniri apoi îl saruta.

- Ce cauti aici? întreba o voce.7

- Fugi! striga Aniri apoi disparu. Regit începu sa o strige dar aceasta nu-i raspunse. Porni pe tunel spre iesire când se lovi de ceva. În ceata din fata lui era o silueta de doi metri. Era tatal lui Aniri, se întorsese.

- Ti-am interzis sa mai vi aici, acum vei suporta consecintele.

- Nu înainte de a o gasi pe Aniri...

- Nu o vei mai gasi niciodata. Am trimis-o cât mai departe de tine.

- O voi gasi, indiferent cât îmi va lua tot o voi gasi iar tu nu ma vei opri.

- Nu credeam ca o sa aud vre-o data asa ceva de la un om, de la un simplu om. Cum poti sa-o gasesti dupa ce am ascuns-o?

- Îti voi dovedi ca pot fi mult mai bun decât orice vrajitor.

- Si cum vei face asta?

- Ma va ajuta dragostea fata de Aniri. O voi gasi.

- Nu o vei gasi... desi... daca o gasesti te las în viata. Va fi o adevarata provocare pentru mine si pentru... tine.

- Daca o gasesc ne vei lasa sa fim împreuna.

- Ma mai gândesc. Am destul timp sa o fac. Cred ca ma voi distra foarte bine urmarindu-te, spuse tatal lui Aniri. Regele disparu lasându-l pe Regit sa iasa. Se ridica de jos pornind în fuga pe culoar pierzându-se în ceata.

Era pe câmpie. O câmpie roz. Totul era roz. În departare cerul nu se mai deosebea de pamânt. Înainta privind fara sa înteleaga ce se întâmpla, unde se afla. Începu sa o strige pe Aniri dar nu-i raspundea nimeni. Nu avea cine. Pentru

o clipa îi veni un gând. Daca a ajuns într-o lume a magiei atunci totul este magic. Daca vrea ceva, acel ceva se va întâmpla pentru ca este magic. Se gândi la o iesire de pe câmp. Un drum spre un loc de pornire. Se concentra iar din rozul câmpului începu sa se contureze o silueta. Era un omulet.

- Cine esti? întreba mirat Regit.

- Am fost trimis sa te împiedic sa ajungi la Aniri.

- Îmi pare rau dar nu vei reusi. Nimeni nu va reusi, acum la o parte ca am treaba, spuse Regit pornind pe câmp.

- Mai întâi...

- Nu existi, spuse Regit apoi se gândi la Aniri. Trebuia sa o gaseasca dar nu pentru a câstiga dreptul la viata ci pentru a fi cu ea. O iubea mai mult decât orice iar lumea magiei nu-i va sta în cale. Dar daca nu ar crede în magie nu ar putea sa o caute pe Aniri. Se uita la cer, totul era magic. Întinse mîna si trecu cu ea prin cer. Vroia o poarta pentru a iesi de acolo si întinse mâna în fata. Îsi spuse în minte ca vrea o usa iar usa se deschise.

Orasul sperantei

Totul era alb si roz. Pasea pe aleiile parcului. Peste tot în jur erau cupluri care stateau pe banci sau paturi. Erau fericiti. Se uita în jur dar nu vazu nici un baiat sau fata singura. Toti aveau pe cineva. Aceasta imagine îl întrista. Vroia sa fie cu Aniri dar cum? Totul era asa ciudat. Rozul deveni stresant. Totul devenea negru iar cuplurile dispareau. Tremura. Vroia sa deschida usa dar nu avea forta. Nu se mai putea concentra. Cauta usa sperând ca aceasta este în fata lui dar nu era. O striga pe Aniri iar ea îl lua de mâna.

- Am crezut în dragostea ta si te-am gasit, spuse Regit. Te rog, ramâi cu mine! Aniri nu-i raspunse. Se uita în ochii lui. Regit o lua în brate strângând-o, îi era frica ca va dispare în bezna din jurul lor. O ruga cu lacrimi în ochi sa nu plece. Am atâtea sa-ti spun, te-am visat... Aniri se îndeparta încercând sa plece. Nu pleca! tipa Regit încercând sa o prinda de mâna. Aniri se opri si se uita la el. Promite-mi! spuse Regit strângând-o de mâna. Promite-mi ca nu vei mai pleca niciodata! Daca ai sti ce greu este fara tine, fara sa stiu ca nu esti lânga mine. Daca m-ai iubit cu adevarat ramâi cu mine, nu pleca! Aniri nu raspundea. Privea fara sa înteleaga ceva. Ochii ei erau goi. Regit se uita în ochii ei. Astepta raspunsul dar aceasta nu avea cum sa raspunda. Nu era Aniri. Îi elibera mâna lasând-o sa se îndeparteze. Se uita la ea fara sa înteleaga ce se întâmpla. Fata se opri si-l striga. Îl întreba daca vine dupa ea dar el nu raspunse. Nu era Aniri. Fata îl striga din nou iar el spuse: "Nu!".

- Nu esti Aniri! apoi se întoarse si era la intrarea aleii. Se uita în jur, totul era din nou roz. Se uita dupa cupluri si încremeni. În fiecare cuplu unul din ei era ceata. Nici unul nu era cu cea sau cel pe care îl cautase iar toti cazusera în capcana. Fiecare îsi cauta dragostea si fiecare o pierduse. Toti în afara de el, el care deschise usa.

Orasul furiei

Fusese îmbrâncit de mai multe ori. Fiecare suflet era cu nasul pe sus. Se faceau ca nu se vad unele pe altele. Fiecare ar fi trecut peste alta doar pentru a nu se ocoli. Vazu alte fiinte de ceata care bicuiau alte suflete. Erau scalvii lor. Se apropie de un astfel de stapân.

- Ce faci cu ei?

- Te referi la sclavii mei?

- Da!?! spuse mai mult curios Regit.

- Îi voi folosi pentru a-mi da importanta. Cu cât am mai multi sunt privit cu alti ochii.

- Îi folosesti pe post de sclavi doar pentru importanta!?!

- Da, orice baiat face asta. Tu nu o faci? Acum realiza Regit ca fiintele sclave erau fete. Toti cei cu nasul pe sus erau baieti.

- Dar cum poti sa faci asta. Cum poti sa folosesti pe post de sclave niste fete?

- Eu am totul. Doar am fost ales sa fiu stapân de scalvi.

- De catre cine?

- De natura, doar sunt baiat, nu?

- Da, ai totul, mai putin suflet.

- Dar eu sunt...

- Esti ceea ce nu o sa ai niciodata.

- Ce vrei sa spui?

- Când ai iubit ultima oara pe cineva?

- Înainte sa mor...

- Si acum esti mort?

- Nu... dar daca ma îndragostesc, daca îmi arat sentimentele, daca vreau sa petrec timpul cu cea iubita se va râde de mine, voi fi batjocorit de ceilalti baieti.

- Si ce preferi, singur cu prieteni falsi sau singur dar alaturi de persoana pe care o iubesti. Fiinta se uita la sclave. Le ar fi dat drumul dar ceilalti... Dar ceilalti nu conteaza, nu au contat niciodata. Singurele momente când ei erau reali era atunci când el încerca sa-i faca reali. Desfacu lantul. Le elibera. Sefii de sclavi se uitau la acesta fara sa înteleaga, la început, apoi pufnira în râs. Fiinta nu se uita la ei si saruta prima fata. Nu-i mai dadu drumul. Baietii tacura. Ar fi vrut si ei sa faca asta dar erau baieti. Ei erau fiintele perfecte dar totusi perfectiunea nu este totul daca nu ai cu cine sa o împarti. În timp ce lanturile cadeau Regit iesi pe usa.

Orasul timpului

Sunetul era asurzitor. Zeci de mii de ceasuri ticaiau. Strazile, aleile, casele, totul era construit din ceasuri. Iarba si frunzele erau limbi de ceas. Luna avea forma unui cadran cu ceas. Fiecare masura altceva. Unul cât tine ziua, altul cât tine vara, altul cât urma sa dureze traversarea strazii. Totul era cronometrat. Se uita dupa un ceas care sa-i poata arata cât timp mai are pâna o gaseste pe Aniri. Cât mai are de asteptat desi raspunsul nu era acolo. Nu ca nu ar fi gasit ceasul dar dragostea...

- Cine esti? întreba printesa îmbracata în ceasuri. Avea o rochie cusuta cu ace de ceasuri. Fiecare cadran al rochiei ticaia.

- Sunt Regit si...
- Esti nou aici, vino cu mine la castel!
- Nu pot. O caut pe...
- Mai târziu. Acum vreau sa vi cu mine la castel. Vreau sa numar fiecare clipa petrecuta cu tine. Vreau sa vad cum va fi cu tine peste un minut, pente un an. Cum vom fi împreuna peste o suta de ani. Vreau sa masor dragostea noastra.
- Este cea mai proasta idee pe care am auzit-o vreodata. Daca ma iubesti cu adevarat nu ai masura timpul. Vei vrea ca fiecare secunda sa dureze o eternitate.
- Dar aici totul este etern... Pâna si o secunda.
- Daca stai sa cronometrezi timpul petrecut iubind vei descoperi ca iubesti timpul. Nu ma iubesti pe mine. Ceasul este potrivit pentru tine. Poti masura fiecare secunda petrecuta cu el.
- Dar ceasul nu poate iubi...
- Si nici cel care îti spune ca te iubeste acum si asteapta sa se temine minutul pentru a spune din nou. Sa spuna si în urmatorul minut acelasi lucru doar pentru ca fiecare minut conteaza. A ca si când ai încerca sa cântaresti gândurile.
- Dar gândurile nu se pot... Se priveau fara cuvinte. Era liniste. Nu se mai auzeau nici macar ceasurile. Totul amutise. Fiecare limba de ceas crapa. Fiecare ceas se sfarma. Sunetul ceasului fusese înlocuit cu... Regit iesi pe usa. Atunci când se oprise din cautat ceasul o facuse tocmai pentru ca el nu vrea sa stie cât mai are de asteptat. El va astepta si va cauta oricât de mult îi va lua.

Orasul noptii eterne

Nu era nici un pic de lumina. Nu era luna si nici stele. Era o bezna care pusese stapânire pe oras. Casele micute de piatra erau parasite. Fusesera parasite de curând deoarece focul mai ardea înca în seminee. Chiar daca ar fi intrat în vreuna nu ar fi avut ce sa faca acolo. Porni pe straduta când pe lânga el trecura mai multe fiinte de ceata. Erau înarmate cu sulite si scuturi de piatra. Porni alaturi de ele.

Castelul de piatra neagra se întindea cât tinea pamântul si cerul. Vazu la unul din balcoane un batrân. Vazu trupele de stafii asaltând portiile si zidurile castelului. Batrânul ridica mâna si cu un gest, un simplu gest, vântul împrastie armata. Regit se arunca în spatele unei stânci ascutite care iesea din pamânt. Se uita în jur si vazu cum pe lânga el treceau sufletele îngrozite. Astepta ca vântul sa se opreasca si iesi. Peste tot pe câmpul de noroi erau numai sulite si scuturi împrastiate printre stânci. Nici macar un suflet ratacit. Se uita la castel dar nu mai vazu un batrân ci o fata. O alta printesa. Se gândi la faptul ca aceasta se poate îndragosti de el. Doar era om, asa ca porni spre oras.

Ajuns în oras se uita la case. Sa întrebe pe cineva ce se întâmpla? Ar putea merge mai departe dar daca Aniri a trecut prin oras. Se apropie de o casa si batu la usa. Una din fiintele care se aflau acolo îi deschise si-l invita. Regit multumi si se aseza pe scaunul aratat. Trase aer în piept si întreba.

- Ce s-a întâmplat la castel?
- Nu sti? întreba cea mai mare fiinta de ceata.
- Nu, nu sunt de pe aici.

- Am vazut... Credeam ca ai fost trimis de cineva sa ne ajuti.

- Daca pot, va ajut. Trebuie sa-mi spuneti mai întâi ce s-a întâmplat.

- Regele ne-a furat soarele si visele. Nu mai putem dormi, nu mai putem face nimic. Fara soare nu putem cultiva câmpurile, fara vise nu putem dormi.

- Voi încerca sa va ajut dar nu stiu... Stia cum, de aceea îi era si mai frica. Ar fi plecat mai departe dar îi putea ajuta si o va face.

Ajuns la castel batu la poarta. Nu-i raspunse nimeni iar el astepta. Cineva trebuia sa vina iar printesa deschise poarta. Se uitau unul la altul fara sa schimbe vre-un cuvânt. Trebuia sa o faca sa se îndragostească de el. Intra si se apropie de ea. Se citea pe fata ei ca nu mai vazuse niciodata un om. Îi multumi ca l-a invitat si o saruta pe obraz. Printesa îl privea mirata. Regit se apropie de o masa si lua o sticla în mâna desfacând-o. Îsi puse lichidul în pahar si se pregati sa bea când observa ca fata se uita la el.

- Îti multumesc ca m-ai primit. Ma ratacisem. De doua zile merg pe drumuri fara sa stiu unde sa ajung. Se apropie de ea si o lua de mijloc privind-o în ochii. Ai cei mai frumosi ochii albastri pe care i-am vazut în viata mea. Fata rosii iar Regit se apropie de semineu. Printesa se aseza pe canapea.

- Cum te chiama? întreba printesa.

- Regit si... se opri privind-o pe fata. Se aseza si el pe canapea mutându-se mai aproape de ea. O saruta. Se opri si o întreba mirat daca are pe cineva.

- Nu. Nu stiam ca exista oameni, doar suflete.

- Vrei sa fiu prietenul tau? Printesa nu raspunse, îl privea în cel mai imposibil fel. Chiar daca ar fi vrut sa spuna ceva nu ar fi stiut ce. Îl lua de mâna si-l întreba ce înseamna sa fie prietenul ei. Regit zâmbi apoi îi lua ambele mâini.

- Prietenii sunt doi oameni... Este cam greu de explicat. Termeni ca prieten, dragoste si iubire sunt foarte greu de explicat. Fata se uita fara sa schiteze vre-un gest. Nu sti nici ce înseamna iubire si dragoste? Fata dadu din cap ca nu. În primul rând nimic nu este mai presus decât dragostea. Dragostea este... Sti unde pot gasi un soare, un loc unde pot visa?

- Da! raspunse fata si-l trase de mâna dupa ea. Îi arata o usa masiva de lemn si-l invita sa intre. Acolo gasi soarele. Cel mai frumos rasarit de soare se afla acolo. Se uita la printesa si o lua în brate.

- De fiecare data când lumina soarelui îti va lumina fruntea, tu vei fi caldura, eu lumina. Cât el va fi pe cer inimile noastre vor bate. Primeste lumina divina în suflet, primeste viata, spuse Regit aratând spre soare.

- Soarele este dragoste?

- Nu, dar atunci când apune vrei ca noaptea sa fie eterna...

- Dar este!

- Nu asa, eterna pentru a fi cu cel pe care îl iubesti. Pentru a visa. Pentru a te visa, vreau sa visez atingerea ta iar când te voi vedea dimineata sa stiu ca totul va fi bine. Soarele ajuta florile sa creasca. Atunci când nu esti lânga mine vreau sa te regasesc în flori. Sa visez.

- Vrei sa fi prietenul meu? întreba fata. Vreau sa te iubesc.

- Asa vor sa iubeasca si cei din oras. Vor si ei sa viseze la cea mai draga fiinta. Fara dragoste nimic nu este.

- Le voi da soarele, le voi da visele! Întinse mâna iar soarele disparu o data cu strângerea palmei. Pornira în fuga spre unul din balcoanele palatului si îi arata cerul. Acolo la orizont era soarele.

- Acum vom visa împreuna, ne vom iubi...

- Nu te pot minti. Eu am o prietena, o prietena pentru care am venit în regatul magiei. O iubesc si vreau sa fiu cu ea. M-am folosit de tine pentu a-i ajuta pe oameni sa fie fericiti. Am facut ceea ce urasc mai mult, m-am folosit de tine. Daca as putea sa...

- Te voi ierta... pentru ca te iubesc.

- Si eu, spuse Regit sarutând-o pe frunte apoi atinse usa.

- Sper sa o gasesti!

- O voi gasi chiar daca trebuie sa merg în iad dupa ea! spuse Regit si iesi pe usa.

- Ce-ai facut? tuna regele.

- M-am îndragostit, sunt asa fericita, spuse printesa sarutându-l pe rege. Porni pe culoare radiind de fericire. Regele privea...

Orasul anotimpurilor

Câmpia de albastrele se afla la intrarea în oras. Se întinse pe iarba privind cerul. Era cel mai frumos cer. Trase aer în piept. Se ridica pornind spre oras dar se opri. Era cineva lânga el. O fata foarte frumoasa. Era îmbracata într-o rochie de printesa. O printesa din timpurile medievale. Poate chiar era o printesa. Fata se apropie uitându-se la el.

- Cine esti?

- Regit.

- Esti... om?

- Da si...

- Cum ai ajuns aici?

- O caut pe...

- Esti singur?

- Nu... spuse acesta mai mult speriat. Nu stia ce altceva putea fi întrebarea dar raspunsul era privirea fetei. Se îndragostise de el. Se apropie si îi lua mâna. Parea ca vazuse pentru prima oara un om. Semana cu ea, nu era abur sau ceata, era om.

- Ai vazut-o cumva pe Aniri? întrebarea parea ca o sfâsiase. Se îndeparta de el cu lacrimi în ochi.

- Ce vrei sa spui?

- O caut pe Aniri, tatal ei ne-a despartit iar eu am pornit pe urmele ei.

- O iubesti?

- Mai mult ca orice.

- Eu sunt printesa verii. Îti pot oferi tot ce vrei pentru a ramâne cu mine. Îti pot oferi caldura vietii mele.

- Aniri este totul pentru mine si fiecare clipa care ma tine departe de ea ma face sa o doresc mai mult.

- Te pot vraji sa te îndragostesti de mine, spuse printesa apropiindu-se de el.

- Dar atunci va mai fi iubire? Stateau si se priveau fara sa spuna ceva.

- Te voi ajuta sa iesi din oras si te voi îndruma spre un oras de unde sa afli unde este.

- Dar pot pleca din oras oricând doar trebuie sa-mi doresc asta si...

- Trebuie sa-ti dau eu drumul, nu-i asa iubitule? întreba fata care se apropie de Regit. Îl vrajise.

- Ce faci?

- Eu nu-l voi lasa sa-mi scape. Va ramâne cu mine.

- Dar nu te va iubi!

- Si? întreba aceasta apoi disparu cu tot cu el.

Era într-un castel de flori. Din crengile care formau tavanul salii cadeau frunze marind covorul maroniu. Se ridica de pe patul format din flori si pasi pe frunzele uscate aflate pe jos. Se uita la peretii acoperiti cu tot felul de peisaje formate din flori, mozaicuri si tablouri din petale. Nu existau usi sau cel putin nu erau vizibile. Se gândi pentru o secunda la Aniri dar se întâmpla ceva ciudat. Ceva îl împiedica sa ajunga la ea. Nu se mai putea concentra. Stia ca poate deschide o usa sa iasa de acolo dar fata care era în spatele lui îl tinea. I-se facu rau iar ceva îl forta sa se întoarca. În fata lui era o fata. O fata care avea în par frunze maronii si galbene. Era o printesa.

- Sunt printesa toamnei si te afli în castelul meu.

- Si cum pot iesi de aici?

- Nu vei iesi. Esti al meu pentru totdeauna. Esti un om nu un suflet.

- Nu stiu ce se întâmpla cu mine dar nu este normal. Ceva îmi spune ca sunt îndragostit de tine dar... Eu o vreau pe Aniri! tipa cât de tare reusi înainte sa fie prins de crengi uscate. Îl legara bine iar printesa se apropie de el.

- Lasa-l! striga printesa verii.

- Nu este treaba ta ce fac eu! raspunse rastita printesa toamnei trimitand vântul sa o prinda pe printesa verii dar vântul îngheta. Printesa alba a iernii veni sa-l ajute pe Regit sa scape. Ridica mâinile si îngheta tot castelul facând sa moara toate florile. Printesa toamnei se înfurie si se repezi spre cele doua dar nu le atinse.

Erau în mijlocul câmpului de zapada. Începuse sa ninga iar printesa verii îi ura noroc. Printesa iernii ar fi vrut sa-l ajute sa iasa din zapada dar ar fi însemnat sa-si distruga propriul regat dar printesa primaverii veni însotita de porumbei albi. Îl lua de mâna si se ridicara pornind spre orizont. Îl ducea în urmatorul oras. Usa nu s-ar fi deschis atâta timp cât vraja nu era rupta. Vraja ce nu ar fi fost rupta niciodata.

Orasul lumii de apoi

Strada întunecoasa era parasita. Se uita la casele de piatra care se înaltau aproape de cer. Geamurile si usiile erau batute în cuie. Îsi continua drumul încercând sa vada unde se afla. Ajuns într-un fel de fost parc observa ceva, ceva groaznic. De acolo din parc se vedea orasul. Un oras de zgârie nori parasit. Nu era nimeni... totusi acolo în departare se vedeau lumini aprinse printre scândurile puse în geamuri. Undeva acolo mai era cineva, cineva caruia îi era frica sa iasa afara. Vazu o strada care cândva fusese o artera. Daca mergea pe

aceea artera poate va gasi pe cineva care sa-i spuna daca a vazut-o pe Aniri. Drumul ducea la iesirea din oras. Porni iar ceata se ridica din pamânt acoperind orasul. Tot ce vroia era sa ajunga la iesirea din oras iar ceva îl prinse de mâna. Se uita mirat si observa ca o fiinta de ceata îl tine de mâna. Se smuci iar mai multe fiinte de ceata sarira pe el. Îl trântira la pamânt.

Deschise ochii si se trezi pe un pat. Era într-una din camerele zgârie-norilor. Se ridica din pat si se uita în jur. Era semi întuneric în camera. Pe sub usa se vedea lumina din camera alaturata. Regit se apropie de geam si se uita. Vazu parcul unde fusese atacat de catre... Se arunca pe cel care intra în camera încercând sa-l imobilizeze dar acesta se transforma în ceata. Regit privea îngrozit în timp ce se îndeparta de fiinta.

- Cine esti?

- Acelasi lucru îl pot întreba si eu, spuse fiinta. Cum ai ajuns aici?

- Unde sunt?

- În orasul lumii de apoi. Aici sunt trimise sufletele celor care au încercat sa se împotriveasca vrajitorilor.

- Si tu esti un astfel de suflet?

- Da.

- De ce m-ati atacat?

- Nu te-am atacat, am încercat sa te oprim. Vroiai sa iesi din oras iar cei ce încearca sa iasa din oras sunt omorâti. Pentru a iesi de aici avem nevoie de o cheie care se afla la monstri de gheata. Ei sunt cei care pazesc poarta.

- Atunci ma duc sa o i-au!

- O sa fie greu, în primul rând ai noroc ca eu te-am prins primul. Când vei iesi de aici vei fi vânat de suflete pentru ca esti om. Si ei au nevoie de un corp de om pentru a renaste. În al doilea rând nimeni nu poate lupta cu monstri de gheata.

- Ai spus ca vor corpul meu, tu de ce nu-l vrei. Adica de ce nu...

- Initial am pus stapânire pe corpul tau si te-am adus aici dar pe drum ti-am citit gândurile. Asa ca am decis sa te ajut sa ajungi la ea.

- De ce o faci?

- Pentru ca si eu am murit încercând sa salvez persoana draga mie. Voi intra în tine pentru ca altcineva sa nu o faca. Te voi ghida spre monstri de gheata. Vei lua cheia si nu te vei mai întoarce aici niciodata.

- Dar pot sa plec de aici când vreau, trebuie doar sa cer o usa si... Usa nu se deschise. Nu se întâmpla nimic.

- Stiu, si eu am încercat dar monstri de gheata au puterea absoluta asupra magiei din acest oras.

- Atunci sa mergem!

Fiinta intra în Regit. Pentru câteva clipe ameti dar îsi reveni. Corpul se misca singur. Se vedea coborând pe scari, traversând orasul. Zeci de suflete albe treceau pe lânga el atingându-l usor. Îi vroiau corpul. Multe alte suflete îl urmareau si ajunsera la poarta orasului. Cea mai mare poarta existenta. O poarta caruia nu i-se vedea înaltimea din cauza norilor. Se vedea apropiindu-se de poarta si punând mâna pe lacat, o secunda iar totul era de zapada. Era în mijlocul unei întinderi nesfârsite de gheata. Fiinta iesi din el.

- Nu înteleg ceva. Ai spus ca daca ne apropiem de poarta suntem omorâti. Ne-am apropiat si nu...

- Aici se va întâmpla. Acum daca nu scapam de aici cu cheia ne alegem modul în care vrem sa murim.

- Si ce sunt acesti monstri de... Nu-i mai trebuia un raspuns. Vazu cum fiinta se îndeparteaza. Monstrii erau în spatele lui. Se întoarse încet si încremeni. Norii albi de zapada se ridicau spre cer. Erau tot mai mari. Undeva acolo sus începeau sa se contureze, erau fiinte de zapada, cele mai mari pe care le vazuse vreodata. Cele mai mari pe care si le închipuise. Asa de mari ca nici nu existau.

Cei doi monstrii priveau spre Regit si fiinta de lânga el. Undeva în spatele lor venea ceata. Ceata care aducea alte suflete pentru oras. Erau alte câteva sute.

- Acolo! tipa fiinta aratând spre unul din monstri. Monstrul care avea cheia la brâu porni spre ceata. Cel de-al doilea întinse mâna spre Regit.

- Fugi! tipa fiinta iar Regit privi impasibil. Era în lumea magiei. Trebuia sa creada ca totul este posibil. Îi era frica dar trebuia sa încerce. Nu mai era în oras. Asta era, nu mai era în oras. Se ridica în aer trecând prin mâna monstrului. Ajuns pe antebrat, începu sa se catere pe acesta. Ajunse la cap si intra în gura monstrului coborând prin gât. Monstrul cazu în genunchi tinându-se de piept. Fiinta porni în fuga când cel de-al doilea monstru se apropie. Cel în care era Regit începuse sa se crape. Cadeau bucati din el sub privirile îngrozite ale celuilalt monstru. Regit sari prin monstru cazând pe zapada. Se ridica de jos strigând spre celalalt. Îi atrase atentia apoi se uita la fiinta care venise cu el.

- Stiu care este punctul lor slab, mai spus Regit si sari pe piciorul celui de-al doilea monstru. Fiinta se uita la Regit neîntelegând. Ar fi vrut sa-l ajute dar el nu avea un corp pe care sa-l foloseasca. Era doar ceata... Asta era, era ceata. Se uita la celelalte suflete care asteptau. Le facu semn apoi se contopira între ele. Formau ce-a mai mare fiinta de ceata care exista. Regit era înca pe monstru. Încerca sa intre în acesta dar nu reusea. Monstru se apara. Fiintele luara forma unui om, un om imens iar monstrul îl izbi pe Regit. Bratul de ceata îl învalui pe Regit. Aveau nevoie de un corp, aveau nevoie de Regit iar el era acolo. Ceata se risipi iar omul sari pe monstru. Erau la fel de mari. Regit îl izbi pe monstru aruncându-l în zapada. Sari pe acesta si îi înfipse mâna prin piept scotându-i inima. Era o bucata de gheata. O strânse în mâini si începu sa o încalzeasca. Începu sa bata. Încet dar cu fiecare bataie a inimi monstrul crapa. Se sfarma. Regit prinse cheia în clipa în care monstrul se spulbera în vânt.

Era în fata portii. Introduse cheia în lacat si-l deschise. Vântul începu sa bata cu putere. Neantul aflat în spatele portii atragea totul. Regit privi în spate si vazu toate sufletele venind în viteza. Erau libere. Toate sufletele care erau în el ieseau pe poarta în timp ce el revenea la marimea lui. Totul era pustiu. Nu mai era nimeni iar fiinta iesi din el.

- Unde se ajunge pe aceasta poarta?

- Înca nu a venit timpul sa te întorci acasa, mai ai multe de facut pentru a fi cu ea, spuse fiinta si îi deschise o usa. O vei gasi!

Regit intra pe usa.

Orasul magiei

Era închisa în camera ei. Orice încerca sa faca pentru a iesi de aici nu avea efect. Tatal ei îi luase orice putere. Se întinse în pat privind pe geam cerul roz.

Daca ar veni Regit sa o i-a de acolo. Se ridica din pat si începu din nou sa se foloseasca de magie pentru a iesi.

- De ce încerci? De ce nu poti fi si tu ca toate fetele din lumea magiei?
- De ce trebuie sa fi ca toti regii din lumea magiei?
- În ritmul acesta nu ajungem nicaieri.
- Atunci lasa-ne fim împreuna.
- Nu, nu dupa ce a facut.
- Ce a facut? A ajuns în oras? Ti-a omorât vre-un supus?
- Nu, doar ca i-a eliberat pe toti cei din orasul lumii de apoi. Le-a facut pe surorile anotimpurilor sa se certe între ele. A adus soarele si visele în orasul noptii eterne. A deschis ochii celor din orasul furiei si a distrus orasul timpului. A facut mai multe decât orice alt om sau vrajitor.
- A facut toate astea, el, un om?
- Da, pentru tine.
- Daca vrei ca toate astea sa înceteze lasa-ne sa fim împreuna.
- NU! tipa regele.
- Daca ar fi trait mama nu mi-ai fi interzis asta. Nu mai sunt fica ta. Sunt mare si pot lua si singura deciziile. Nu mai sunt un copil.
- Dar este periculos sa iubesti un om.
- Este riscant, dar atunci când sunt cu el, când ne privim în ochi... Spuse Aniri si se întinse în pat. Era fericita gândindu-se la ultimile clipe pe care cei doi le petrecura împreuna.
- Îti interzic sa te mai aproprii de el. Vei sta în camera ta pâna îti va iesi din cap acest Regit, spuse regele mai mult amenintand.
- O sa-l omori? întreba Aniri dar tatal ei nu-i raspunse. Nu te las... Îi smulse lantul de aur de la gât. Lant care avea piatra magica. Îl voi cauta si-l voi iubi asa cum nu am mai iubit pe nimeni.
- Nu... Aniri disparu din camera.

Orasul nisipurilor

Mergea prin desert încercând sa afle în ce loc ajunsese. Semana cu desertul de pe pamânt. Pentru o fractiune de secunda se gândi ca a iesit din lumea magiei. Se uita în jur si o striga pe Aniri. Cazu în genunchi încremenit. Era în desert. Se gândi la usa dar aceasta nu se deschise. Se întinse privind în gol. Se gândea la un plan de a iesi din desert, pentru a se întoarce la pestera. Sa iasa din nisip... Nisipul se misca. Se gândi la vânt dar nu era vântul. Se uita în jur si observa la orizont o furtuna de nisip. Se ridica pornind în fuga. Încerca sa scape dar furtuna nu se misca. Era în acelasi loc. Privea fara sa înteleaga, sa înteleaga cum nisipul putea construi o fortareata. Zeci de suflete veneau o data cu nisipul. Erau aduse în curtea castelului. Un val de nisip plin cu suflete îl lua si pe el la castel.

Era în curte privind castelul imens de nisip. Fiecare suflet se transforma în nisip iar mai apoi în cladiri. Fiecare suflet devenea o parte a orasului. Fortareata era însasi o viata. Toti cei care venisera cu valul de nisip erau acum cladiri. Ramasese doar el. Era în mijlocul unui nou orasel. Se întoarse pornind spre poarta foarte încet. Urma sa se întâmple ceva, era prea multa liniste.

În fata portii era printesa orasului. Aflase ca este un om în orasul ei. Închise portile printr-un simplu gest si porni spre el.

- Iar începe! spuse Regit mai mult pentru el. Printesa se plimba pe lânga el privindu-l. Era un om, primul om adevarat. Se apropie si îi puse mâna pe frunte. Stia totul despre el. Stia de calatoria lui.

- Asa mult o iubesti? M-ai iubi si pe mine la fel?

- Nu!?!

- Îti pot oferi totul. Am puterea de-a transforma orice. Priveste! spuse printesa si în jurul lui nisipul se transforma în orice si-ar dori un om. Erau în mijlocul unei gradini. Gradina ce avea în centru o casa farte mare. În fata casei era o masina de lux iar în jurul lor începuse sa ploua cu aur. Îti pot oferi orice vrei...

- Orice?

- Da, doar spune.

- Vreau... Aniri?

- De ce? Îti pot oferi orice....

- Bani nu aduc fericire si nici nu o pot cumpara. Masina si casa nu pot fi iubite. Nu-ti poti oferi sentimentele cuiva fara sa primesti nimic înapoi. Masina mai mult de un claxon ce poate sa spuna? Sa stai în casa cu cineva fara sa traiesti. Vrei sa stai cu mine stiind ca nu te voi iubi niciodata? Voi pleca de aici si nu ma vei putea opri.

- Nu cred! striga printesa în timp ce nisipul începu sa-l înconjoare. Regit nu spunea nimic. Privea la printesa cum se dezlantuie. Asta nu este iubire! Este... Si timpul se opri. Totul statea pe loc. Printesa timpului era lânga el. Îi zâmbi si disparura.

Orasul sperantei

Privea cuplurile care stateau pe iarba parcului. Nuantele de alb si roz devenira stirdente. Se opri sa se uite. Daca si Regit era prins de cineva acolo în parc. Se uita dupa el când cineva îi puse mâna pe umar. Se întoarse speriata si-l vazu pe Regit. Îl lua de mâna apoi îl îmbratisa. Îi puse capul pe piept.

- Te iubesc, numai pe tine. Te-am asteptat, vreau sa fi cu mine în fiecare clipa. Vreau sa ma gândesc numai la tine zi de zi. Fiecare clipa îmi spunea ca te iubesc. Fiecare moment în care eram singura. Suntem împreuna si nimic nu ne va desparti. Sa mergem...

- De ce? Putem sa stam aici. Aici avem totul. Suntem... Aniri ridica capul.

- Ce-au patit ochii tai? Cine esti? Se îndeparta de el în timp ce totul capata adevarata fata. Sufletele oamenilor prinse în acel parc al orasului. Atinse piatra si pleca din acel parc al sperantelor.

Orasul timpului

Pasea pe ceea ce cândva fusese un oras foarte frumos. Nu mai era nici un ceas. Cerul se întunecase. Nu mai era nici zi si nici noapte. Nu mai era nimic. Totul se oprise în acel loc.

- Te vreau mai mult ca oricând. Esti primul om pe care l-am vazut si singurul pentru care am distrus orasul. Stiu ca am gresit atunci când am spus ca vreau sa numar clipele petrecute împreuna. Vreau sa ma iubesti. Nu vreau nimic altceva. Îti promit ca daca ma vei iubi dragostea mea va fi unica.

- Nu te pot iubi. Nu dupa ce ai facut. Ai distrus totul doar pentru ceva nu poti avea niciodata. Când va rasari soarele?

- Ceasul zilei...

- Este distrus. Cum vom fi fericiti într-o lume unde suntem doar noi doi? Unde nu este nimic altceva. Într-o lume fara început si fara sfârsit. Unde vor fi stelele pe care le vom privi vara, unde vor fi razele soarelui care ne vor încalzi inimile?

- Dar dragostea nu se masoara.

- Iar asta trebuie sa distruga totul? Daca toate lucrurile sunt la fel ca dragostea atunci dragostea nu mai este. Cum vei mai deosebi sentimentele, placerile?

- Voi reconstrui totul.

- Dar fara mine, sufletul meu apartine deja cuiva. Regit se apropie de usa iar ceasurile se auzira din nou.

Orasul astrelor

Se prezenta la cei doi astri care stapâneau orasul. Venise sa le ceara sfatul. Soarele si Luna se iubeau la fel ca în prima clipa. Ei erau totul unul pentru altul. Sala tronului era plina de stele. Totul stralucea iar cei doi astri se tineau de mâna. Aniri se apropie de tron si facu o plecaciune.

- Ridica-te printesa Aniri, spuse Soarele.

- Ce gânduri te framânta? întreba Luna.

- M-am îndragostit de un om.

- Esti sigura ca ai facut ceea ce trebuie? întreba Soarele.

- Da. Îl iubesc din toata inima. Soarele strâmba din nas.

- Cum poti iubi un om, un muritor?

- Te poti vedea plângând alaturi de el? Te poti vedea razând alaturi de el? Vei plânge pentru el?

- Da si orice obstacol care ma va împiedica sa fiu cu el nu va fi deajuns de puternic. Pot astepta oricât pentru a fi cu el.

- Daca acestea sunt sentimentele tale pentru el atunci trebuie sa te întorci în orasul magiei. Acolo îl vei gasi. Daca îl iubesti asa mult atunci si dragostea lui este la fel. Va veni la tine iar tu trebuie sa fi acolo unde te poate gasi, spuse Luna.

- Esti sigura ca-i dam un sfat bun? întreba Soarele.

- Mai ti minte cum eram noi? Nu ne puteam întâlni niciodata. M-ai cautat trimitându-mi caldura si lumina ta. Si dragostea noastra era interzisa dar nu ne-a împiedicat sa fim împreuna.

- Daca vei fi cu el va trebui sa renunti la magie. Sa renunti la tot pentru a fi cu el.

- As renunta la tot doar pentru a fi cu el. Orice îmi va cere eu îi voi da.

- Atunci întoarce-te acasa. El te asteapta, spuse Luna iar norii albi ai castelului o învaluira. Avea cea mai frumoasa rochie pe care o vazuse vre-o data. Era pregatita iar drumul fusese cel mai scurt.

Orasul baietiilor

Era cel mai murdar oras în care se aflase vreodata. Peste tot numai grupuri de fiinte ciudate. Semanau cu baietii, baieti care îsi dadeau importanta. Erau colorati în toate nuantele. Fiecare era mai mândru cu desenele lui. Fiecare vroia sa fie mai sus iar pentru asta se bateau tot timpul. Se luau de toate fetele pe care le vedeau pe strada. Le spuneau ce frumoase sunt si cât de mult le iubesc în timp ce prietenii lor adunau punctele pentru agatat fete. Între acesti baieti se aflau unii care rîdeau de oricine. Faceau misto de toti fara sa se uite la ei, ei erau mai de râs ca oricine.

Fiecare strada era mai ciudata ca alta. Toti erau mândri. Erau putine fete pe strada. Cele care aveau curajul sa iasa erau asaltate si mereu în acelasi fel. Totul era banal dar pentru baieti era raiul. Un grup de baieti se apropie de Regit.

- Ce faci aici? Nu te-am mai vazut prin oras, spuse o fiinta.
- Sunt în trecere.
- Esti singur? Unde ti-e femeia?
- În nici un caz aici.
- Ce vrei sa spui?
- Unde va sunt femeile voastre?
- Toate sunt...
- Si câte din ele va spun ca va iubesc?
- Toate...
- Si atunci de ce nu sunt lânga voi?
- Pui cam multe întrebari.
- Cuvintele flori, restaurant, curatenie, educatie, va spun ceva?
- Multe...
- Da, nu trebuie sa le facem niciodata, spuse alta fiinta râzând.
- V-ati gândit ca viata trece? Acum sunteti sus iar mâine veti fi niste mosi singuri fara nimic. Veti vrea sa fi fost mai buni dar nu mai aveti timp. În loc sa pierdeti timpul cu...
- Nu crezi ca este treaba noastra?
- Oricum stim ce vom face la batrânete.
- Daca sti, spune-mi si mie.
- Voi avea alaturi pe femeia mea.
- Care, aceeasi care spune "Te iubesc!" si celui de lânga tine? Care te va iubi la fel ca si pe hainele pe care le porti? Care va vrea sa fie cu tine pentru ca nu este cu altcineva sau vrei sa te iubeasca pe tine? Sa-ti spuna numai tie "Te iubesc!"? Hainele sa nu conteze pentru ca-i place asa cum esti tu? Cum este sufletul tau?
- Si ce vrei sa facem?
- Tu vorbesti care esti singur, spuse alta fiinta.
- Nu sunt singur. Atâta timp cât ea exista eu nu voi fi singur chiar daca suntem despartiti. Iar pentru partea cu ce aveti de facut ar fi bine sa fiti voi. Asa

cum sunteti voi în suflet. Sa nu va fie rusine sa va aratati sentimentele. Daca iubesti cu adevarat nimic nu va mai conta iar viata poate fi mult mai frumoasa.

- Adica trebuie sa facem baie, sa o invitam la restaurant?

- Nu este mai simplu sa o luam cu forta?

- Nu va va iubi. Dar daca te porti frumos ea te va aprecia mai mult. Fiecare gest conteaza. Si cu cât este mai frumos cu atât vei fi mai aproape de sufletul ei.

- Ne arati cum?

- Trebuie sa plec. Va veti descurca, daca nu, cereti-le ajutorul. Vor fi fericite sa va ajute, spuse Regit si iesi pe usa.

Orasul magiei

Regit intrase pe usa iar Aniri coborâ de pe nor. Fiecare secunda care trecea micsora culoarul. Fiecare pas îi aducea mai aproape. În lumina Luni cei doi se sarutara. Calatoria se terminase iar el îsi gasise dragostea. Inima lui batea mai tare ca oricând.

- Nu vei iesi viu de aici! striga regele magiei. Aniri se puse în fata lui Regit pentru a-l apara.

- Nu esti doar tu! Nu ma vei împiedica sa-l iubesc! striga Aniri. Daca vrei sa-l omori trebuie sa ma omori si pe mine.

- Este om! Vei aduce rusinea asupra regatului.

- De ce nu întelegi ca-l iubesc? De ce nu ne lasi în pace? Când traia mama erai cel mai bun rege. De ce îmi iei fericirea? Asa vrei sa îsi aminteasca mama de tine?

- Mama ta este moarta! tuna regele apropiindu-se.

- Nu a murit! spuse Regit care o trase pe Aniri lânga el. Se apropie de rege. Sotia ta nu a murit. Ea este înca în tine. Daca ai iubit-o cu adevarat ea nu a murit niciodata.

- Înceteaza! striga regele ridicându-l în aer. Nu ma vei distruge si pe mine...

- Nu lasa durerea ta sa-mi distruga fericirea... si mama a fost om, stiu. Regele se opri privindu-si fica. El ca rege al magiei era nemuritor pe când ea nu fusese niciodata. Legea magiei îl împiedica sa o faca nemuritoare. Nu vroia ca si fica lui sa sufere la fel de mult ca el. Sa fie singura fara cea mai draga persoana.

- Nu-mi face asta, nu vreau sa te vad nefericita.

- Dar voi fi fericita. Daca ma iubesti cu adevarat, vreau sa fiu muritoare si sa plec cu el pe pamânt. Te rog! Regele îl privea pe Regit care se apropie de ea luându-i mâna. Semanau cu el si sotia lui când erau tineri. Când îi vedea îsi dorea ca sotia lui sa mai traiasca. Sa o strânga în brate.

- Plecati din fata mea! tipa regele trimitându-i pe cei doi cât mai departe.

Orasul noptii eterne

Soarele rasarise din oceanul care strajuia orasul noptii eterne. Oras care nu mai cunoscuse nopti fara vise. Oras unde soarele rasarea si apunea zilnic. Un oras al îndragostitilor unde fiecare noapte era eterna. Cei doi îndragostiti stateau pe nisipul plajei privindu-se.

- Ce s-a întâmplat? întreba Regit privind lacrimile lui Aniri.

- Nu ma va ierta niciodata.

- Uita ca cineva te-a alungat cu vorbe crude, ucide vorbele aspre si în suflet fi pura.

- Oare când am început sa te iubesc? Sa fi fost una din serile în care ma tineai strâns la piept? Sa fi fost zilele când ne întâlneam?

- A fost înainte sa ne nastem, fara ca eu sa stiu, fara ca tu sa sti. Erai cântecul ploii, ori de câte ori îl ascultam eram fericit. Erai sunetul luminii, erai stralucirea astrelor. Erai un surâs care îmi lumina fata.

- Îmi doresc sa fiu un înger, sa fiu al tau înger. Vreau sa ma pierd în paradis alaturi de tine. Dragostea ta te-a adus la mine.

- Încet, dar sigur, ne-am apropiat de sfârsitul despartiri noastre. Am purtat în mine amintirea chipului tau frumos. Îmi era dor de tine, de ochii tai. Sufletul meu nu a încetat sa te iubeasca iar eu nu am încetat sa sper. Te-am cautat pe tine sa-mi simt degetele, sa-mi simt ochii, sa-mi simt buzele. Fiecare picatura de iubire daruita din sufletul tau este o binecuvântare. Te...

- Nu-mi spune ca ma iubesti decât pentru totdeauna.

- Te iubesc cu toata fiinta mea, esti înger pentru mine, cu tine am învatat sa iubesc cu adevarat. Tu esti însusi viata mea, atunci când ma saruti simt ca traieasc. As vrea sa ma ti la fel ca prima oara, toata ziua, toata noaptea, toata noaptea voi fi sufletul tau.

- Spune la revedera lui ieri, azi voi fi cu tine. Vom fi împreuna.

Orasul magiei

Toti regii si printesele din regatul magiei fusesera invitati la nunta celor doi. Micutul om se ocupase de invitatii. Regele acceptase ca cei doi sa se casatoreasca. Pregatise cea mai mare petrecere care putea fi organizata vre-o data. Vroia sa atraga atentia de la faptul ca fica lui se marita cu un om. Dar el va accepta rusinea daca fica lui va fi fericita.

Printesa timpului se apropie de rege. Îi lua mâna.

- Uita-te la ei. Se iubesc cu adevarat. Esti un rege mai mult decât bun pentru ca-i lasi sa se casatoreasca. Regele o privea pe printesa timpului fara sa spuna ceva. Se uita în jur. Toti erau fericiti. Se bucurau ca cei doi sunt împreuna. Fiinta din orasul lumii de apoi venise însotita de o fata. O gasise pe cea mai draga fiinta lui. O gasise prinsa în orasul sperantelor. Cele patru surori ale anotimpurilor venira sa le ureze fericire. Printesa orasului noptii eterne veni împreuna cu tatal ei. Printesa era însotita de un om. Cel mai frumos om pe care îl visase. Zeci de flori fusesera aduse de catre locuitori orasului furii. Oras al fericiri acum. Printesa orasului de nisip le oferi un oras al lor. Un oras pe care sa-l conduca prin bunatate si fericire. Cele mai frumoase tablouri de flori le primira din orasul baietilor. Primira si cele mai frumoase urari de dragoste. Venira si Soarele si Luna. Le adusesera în dar lumina vietii si dragostea lunii pline. Regele magiei se apropie de cei doi însotit de printesa timpului.

- Ca dar de nunta va ofer nemurirea. Dragostea voastra va fi eterna.

- Dar... încerca sa spuna printesa timpului dar regele o saruta.

- Eu sunt regele magiei si eu fac legile. Vor fi nemuritori în orasul dragostei eterne.

- Îti multumesc! spuse Aniri.

Norii albi ai Lunii îi ridica pe cei doi catre cer. Catre raiul orasului în care se afla dragostea eterna.